

Однак в Україні вогнища зростання соціального невдоволення не відслідковуються і механізм інституціоналізації соціальних конфліктів теж не діє, тому інституційні конфлікти не є для структур соціального управління "індикаторами неблагополуччя суспільних відносин".

Надзвичайно важливо, що постійним об'єктом соціальної безпеки в загальному вигляді є особистість, її життєві права та свободи в соціальній сфері життєдіяльності суспільства: право на життя; на працю, її оплату; на безкоштовне лікування та освіту; доступний відпочинок; гарантований соціальний захист з боку держави.

Реалізацію державної стратегії щодо соціальної безпеки необхідно забезпечувати, спираючись на аналіз динаміки рівня соціальної напруженості, основною характеристикою якого є тривалість і якість життя. Якість життя як вираз задоволеності особистості своєю життєдіяльністю детермінується станом соціальної безпеки, умовами, створеними суспільством, державою для розвитку особистості, реалізації її потреб. Соціальна безпека в суспільстві залежить від соціальної політики держави, яка регулює відносини між суспільством і особистістю в цілому. Основою цієї регуляції може бути система соціальних гарантій, які забезпечують реалізацію передбачених Конституцією соціальних прав особистості: права на життя, на працю, на відпочинок, на охорону здоров'я, на освіту. Це означає, що держава проводить патерналістську політику по відношенню до різних соціальних груп населення, в основі якої лежить турбота і відповідальне, "батьківське" ставлення держави до громадян.

У цих умовах, проблема соціальної безпеки особистості набуває яскраво виражений соціально-педагогічний сенс. Отже, рішення проблеми забезпечення соціальної безпеки громадян має комплексний системний характер і повинно здійснюватися на різних рівнях: нормативному, інституційному, особистісному.

СОЦІАЛЬНІ ХВОРОБИ, ПОШИРЕННЯ ТА ПРОФІЛАКТИКА

О. В. МИХАЙЛОВИЧ, доктор фтизіатр

КЗЛОР "Львівський протитуберкульозний диспансер", м. Львів

С. В. ТИМОШУК, канд. хім. наук, доцент кафедри безпеки життєдіяльності

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів

Соціально небезпечні хвороби досить численні, взаємопов'язані, характеризуються швидкістю і непередбачуваністю поширення, можливістю появи нових форм, мають величезний спектр негативних наслідків і перш за все загрожують здоров'ю і життю пересічних людей.

Серед соціально небезпечних найпоширенішою інфекційною хворобою в Україні, яка займає перше місце в структурі смертності людей є туберкульоз.

Як показало дослідження, проведене на одній із дільниць м. Львова кількість хворих, які перебувають на обліку становить 3% від чисельності населення. Можна стверджувати, що хвороба частіше уражає чоловіче

населення: 81,9% чоловіків проти 18% жінок. Протягом 2014 року вперше виявлено захворювання у 13% осіб, серед тих, хто перебуває на обліку.

Проаналізувавши контингент хворих, можна констатувати, що в основному до закладу потрапляють люди з малозабезпечених сімей та ті, що ведуть асоціальне життя. Серед хворих хронічними формами мультирезистентного туберкульозу переважну більшість складають особи, схильні до асоціальної поведінки, в тому числі частим є ухилення від лікування. Частка працюючих хворих становить лише 20,6%. Найпоширенішими супутніми захворюваннями є СНІД та цукровий діабет. Серед хворих на туберкульоз 62,0% регулярно палять.

Високий рівень захворюваності на туберкульоз, смертності від нього змушує населення постійно працювати над вирішенням поставлених перед охороною здоров'я завдань, спрямованих на вдосконалення практичних заходів, підвищення якісних підходів до профілактики.

У зв'язку з цим особливої актуальності набуває необхідність проведення роз'яснювальної, просвітницько-мотиваційної роботи серед найуразливіших верств населення з метою включення представників даних груп в активну роботу по самодіагностиці туберкульозу і створення мотивації до вчасного звернення у лікувально-профілактичні заклади. Соціальна профілактика туберкульозу впливає на всі ланки епідемічного процесу. Вона створює фундамент, необхідний для здійснення профілактичних заходів вищого рівня, і визначає їхню загальну ефективність. Все це вимагає як розробки на всіх рівнях управлінських рішень щодо запобігання та розповсюдження соціально небезпечних хвороб в Україні, так і подальших наукових досліджень у цьому напрямі.

ТЕЗИ НАУКОВИХ ДОПОВІДЕЙ В СЕКЦІЇ

ПРАКТИЧНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ

ЯКІСТЬ ПИТНОЇ ВОДИ, ЯК ФАКТОР БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ

П. П. ГОВОРОВ, д-р. техн. наук, проф. кафедри світлотехніки і джерел світла

*О. В. КОРОЛЬ, аспірант кафедри світлотехніки і джерел світла
Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова, м. Харків*

Взаємозв'язок стану оточуючого середовища і здоров'я людини є одним з найголовніших пріоритетів забезпечення безпеки її життєдіяльності. Важлива